

УДК 364.05

DOI <https://doi.org/10.32782/humanitas/2025.3.3>

Галина БАРШАЦЬКА

кандидат соціологічних наук, доцент, доцент кафедри соціології та соціальної роботи, Класичний приватний університет, вул. Університетська, 70-б, м. Запоріжжя, Україна, 69002

ORCID: 0000-0003-2361-0226

Анастасія ІГРУШКО

кандидат соціологічних наук, доцент, доцент кафедри соціології та соціальної роботи, Класичний приватний університет, вул. Університетська, 70-б, м. Запоріжжя, Україна, 69002

ORCID: 0000-0002-5903-7022

Марина АРАБАДЖИН

старший викладач кафедри соціології та соціальної роботи, Класичний приватний університет, вул. Університетська, 70-б, м. Запоріжжя, Україна, 69002

ORCID: 0009-0004-8425-2439

Ігор БАРШАЦЬКИЙ

аспірант, Національний університет «Запорізька політехніка», вул. Університетська, 64, м. Запоріжжя, Україна, 69063

Бібліографічний опис статті: Баршацька, Г., Ігрушко, А., Арабаджин, М., Баршацький, І. (2025). Ведення випадку як ефективна технологія соціальної роботи з неповними сім'ями. *Ввічливість. Humanitas*, 3, 23–29, doi: <https://doi.org/10.32782/humanitas/2025.3.3>

ВЕДЕННЯ ВИПАДКУ ЯК ЕФЕКТИВНА ТЕХНОЛОГІЯ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ З НЕПОВНИМИ СІМ'ЯМИ

У статті комплексно досліджено технологію ведення випадку як одну з ключових та ефективних форм соціальної роботи з неповними сім'ями – соціально вразливою категорією, кількість якої в Україні постійно зростає в умовах соціально-економічної нестабільності та воєнних викликів. Розглянуто ведення випадку як інструмент, що дозволяє забезпечити індивідуалізований, комплексний та результативний підхід до підтримки неповних сімей. Проаналізовано основні теоретичні засади (теорія систем, екологічна теорія, теорія життєвого циклу сім'ї), на яких базується дана технологія, а також її практичне втілення в українських реаліях.

Увага зосереджена на поетапному алгоритмі ведення випадку – від встановлення первинного контакту до завершення співпраці – із детальним описом інструментів, які застосовуються на кожному етапі. Розглянуто специфіку потреб і проблем неповних сімей, зокрема соціально-економічні труднощі, психологічні виклики, проблеми соціальної ізоляції та стигматизації, а також потреби дітей у таких родинах. Акцентовано на важливій ролі соціального працівника як координатора процесу, фасилітатора та посередника між клієнтом і соціальними службами.

Особливу увагу приділено міжвідомчій співпраці, яка визначається як критично необхідна умова ефективності ведення випадку. У статті також висвітлено переваги застосування цієї технології (індивідуалізація, комплексність, підвищення автономії клієнтів, координація послуг) і проаналізовано потенційні обмеження (ресурсна залежність, трудомісткість, необхідність високої кваліфікації фахівців тощо). На основі дослідження сформульовано практичні рекомендації щодо оптимізації процесу ведення випадку у сфері соціальної підтримки неповних сімей, зокрема через підвищення кваліфікації кадрів, створення стандартів та забезпечення належного ресурсного підтримання.

Ключові слова: ведення випадку, технологія соціальної роботи, неповна сім'я, соціальна підтримка, соціальний працівник, міжвідомча співпраця.

Halyna BARSHATSKA

Candidate of Sociological Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Sociology and Social Work, Classical Private University, 70-b Universytetska str., Zaporizhia, Ukraine, 69002

ORCID: 0000-0003-2361-0226

Anastasiia IHRUSHKO

Candidate of Sociological Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Sociology and Social Work, Classical Private University, 70-b Universytetska str., Zaporizhia, Ukraine, 69002

ORCID: 0000-0002-5903-7022

Maryna ARABADZHIN

Senior Lecturer at the Department of Sociology and Social Work, Classical Private University, 70-b Universytetska str., Zaporizhia, Ukraine, 69002

ORCID: 0009-0004-8425-2439

Ihor BARSHATSKYI

Postgraduate Student, National University Zaporizhzhia Polytechnic, 64 Universytetska str., Zaporizhzhia, Ukraine, 69063

To cite this article: Barshatska, H., Ihrushko, A., Arabadzhin, M., Barshatskyi, I. (2025). Vedennia vypadku yak efektyvna tekhnolohiia sotsialnoi roboty z nepovnymy simiamy [Case management as an effective technology of social work with single-parent families]. *Vvichlyvist. Humanitas*, 3, 23–29, doi: <https://doi.org/10.32782/humanitas/2025.3.3>

CASE MANAGEMENT AS AN EFFECTIVE TECHNOLOGY OF SOCIAL WORK WITH SINGLE-PARENT FAMILIES

The article comprehensively explores case management as one of the key and effective forms of social work with single-parent families – a socially vulnerable group whose number in Ukraine continues to grow amid socio-economic instability and wartime challenges. Case management is presented as a tool that ensures an individualized, integrated, and result-oriented approach to supporting single-parent families. The study analyzes the main theoretical foundations (systems theory, ecological theory, and the family life cycle theory) that underpin this technology, as well as its practical implementation within the Ukrainian context.

Attention is focused on the step-by-step algorithm of case management – from the establishment of initial contact to case closure – with a detailed description of the tools used at each stage. The article examines the specific needs and challenges of single-parent families, including socio-economic difficulties, psychological burdens, social isolation, stigmatization, and the developmental needs of children in such households. Emphasis is placed on the essential role of the social worker as a coordinator of the process, a facilitator, and a mediator between the client and social services.

Special attention is given to interagency collaboration, identified as a critically important condition for effective case management. The article also highlights the advantages of this technology (individualization, comprehensiveness, increased client autonomy, coordination of services) and analyzes its potential limitations (resource dependency, labor intensity, the need for highly qualified professionals, etc.). Based on the findings, practical recommendations are formulated to optimize case management in the field of social support for single-parent families – particularly through staff training, the development of standardized procedures, and the provision of adequate resources.

Key words: case management, social work technology, single-parent family, social support, social worker, interagency cooperation.

Постановка проблеми. В умовах сучасних соціально-економічних трансформацій в Україні спостерігається стійка тенденція до зростання кількості неповних сімей. Ця категорія сімей часто стикається з комплексом специфічних проблем, зумовлених відсутністю одного з батьків, що призводить до підвище-

ного ризику соціальної ізоляції, економічної нестабільності, психологічного дискомфорту та труднощів у вихованні дітей (Іванова, 2020). Ефективна соціальна підтримка таких сімей є важливим завданням державної соціальної політики та потребує впровадження дієвих технологій соціальної роботи. Однією з таких

перспективних технологій є ведення випадку, що дозволяє забезпечити індивідуалізований та комплексний підхід до розв'язання проблем кожної конкретної неповної сім'ї.

Проблема дослідження полягає у необхідності наукового обґрунтування та практичного впровадження ведення випадку як ефективної технології соціальної роботи з неповними сім'ями в українському контексті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика соціальної підтримки неповних сімей знайшла широке відображення у сучасних наукових дослідженнях. Так, О. П. Іванова (Іванова, 2020, с. 79) акцентує увагу на соціально-економічній вразливості таких сімей, вказуючи на складнощі з працевлаштуванням, обмеженість доступу до соціальних послуг та фінансову нестабільність. Т. М. Карпенко (Карпенко, 2019, с. 123) досліджує психологічні труднощі, з якими стикаються як батьки, так і діти в неповних сім'ях, що підкреслює необхідність цілісного міждисциплінарного підходу. Вітчизняна дослідниця І. Д. Зверева (Зверева, 2015) розглядає ведення випадку як одну з ключових форм індивідуальної соціальної роботи, що забезпечує адаптацію втручання до унікальних потреб клієнта. У методичних рекомендаціях Міністерства соціальної політики України детально описані структурні етапи ведення випадку, його інструменти та принципи міжвідомчої взаємодії.

На міжнародному рівні концепцію ведення випадку розвивають такі науковці, як М. Пейн (Payne, 2021), який аналізує технологію в контексті сучасної теорії соціальної роботи, акцентуючи на її ефективності в умовах мульти-агентної взаємодії. А. Кадушін і Д. Харкнесс (Kadushin, Harkness, 2014) у своїх дослідженнях наголошують на важливості супервізії та командної роботи для досягнення стійких результатів у процесі ведення випадку. Актуальним є також підхід Дж. Джека і О. Гілла (Jack, Gill O, 2021), які розглядають екологічну модель підтримки сімей як основу для аналізу добробуту дитини та родини у широкому соціальному контексті. Сукупність цих досліджень засвідчує як зростаючий інтерес до теми, так і необхідність її подальшого вивчення у специфіці українських умов, особливо з огляду на новітні соціальні виклики, спричинені війною та внутрішнім переміщенням населення.

Огляд літератури за темою дослідження свідчить про значний інтерес науковців та практиків до проблем неповних сімей та технологій соціальної роботи. Проте, недостатньо дослідженим залишається комплексне застосування ведення випадку саме у контексті роботи з неповними сім'ями в Україні, враховуючи її соціально-економічні та культурні особливості.

Метою статті є дослідження теоретичних і практичних аспектів застосування ведення випадку як технології соціальної роботи з неповними сім'ями в Україні.

Для досягнення поставленої мети визначено такі **завдання**:

1. Розкрити теоретичні засади ведення випадку як технології соціальної роботи.
2. Охарактеризувати специфіку потреб та проблем неповних сімей в Україні.
3. Проаналізувати етапи та інструменти ведення випадку у роботі з неповними сім'ями.
4. Виявити переваги та потенційні обмеження застосування ведення випадку в даному контексті.
5. Визначити ключову роль соціального працівника у процесі ведення випадку.
6. Сформулювати практичні рекомендації щодо підвищення ефективності ведення випадку у роботі з неповними сім'ями в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ведення випадку не лише координує послуги, але й передбачає активну оцінку потреб клієнта, розробку індивідуальних планів допомоги, моніторинг їх виконання та оцінку досягнутих результатів. Соціальний працівник, який здійснює ведення випадку, виступає в ролі фасилітатора, адвоката та посередника, допомагаючи клієнту орієнтуватися в складній системі соціальних служб та отримувати необхідну підтримку для подолання життєвих труднощів. Ефективне ведення випадку сприяє підвищенню самостійності клієнта, зміцненню його потенціалу та покращенню якості життя.

Теоретичною основою ведення випадку є різні соціально-психологічні теорії, зокрема:

Теорія систем: розглядає сім'ю як складну систему взаємопов'язаних елементів, де зміни в одному елементі впливають на інші. Ведення випадку спрямоване на відновлення балансу та функціонування системи.

Екологічна теорія (теорія «людина в середовищі»). Наголошує на взаємодії між інди-

відом та його соціальним середовищем на різних рівнях (мікро-, мезо-, екзо-, макросистеми) (Лук'янець, 2018). У роботі з неповними сім'ями це допомагає аналізувати вплив соціальної політики, економічних умов, місцевої громади на їхнє благополуччя.

Теорія життєвого циклу сім'ї: враховує специфічні завдання та кризи, які переживає сім'я на різних етапах свого розвитку. Ведення випадку адаптується до потреб сім'ї на кожному етапі.

Ведення випадку займає важливе місце серед інших технологій соціальної роботи, таких як соціальне консультування, соціальна профілактика, соціальна реабілітація, доповнюючи їх та забезпечуючи координацію зусиль різних фахівців для досягнення оптимальних результатів.

Неповні сім'ї в Україні, як правило, характеризуються низкою специфічних потреб та проблем, які потребують особливої уваги у процесі соціальної роботи. Соціально-економічні труднощі – значна частина неповних сімей стикається з низьким рівнем доходів, проблемами з працевлаштуванням, недостатнім рівнем соціальних виплат, неможливістю забезпечити належні житлові умови (Карпенко, 2019). Психологічні та емоційні виклики – батьки-одиначки часто відчують самотність, стрес, емоційне виснаження, тривожність, почуття провини, а також можуть мати складнощі у налагодженні ефективної системи виховання дітей без підтримки іншого партнера (Іванова, 2020). Діти в неповних сім'ях можуть відчувати емоційний дискомфорт, нестабільність, мати проблеми з поведінкою та навчанням.

Соціальна ізоляція та стигматизація: неповні сім'ї можуть стикатися з негативним ставленням з боку суспільства, відчувати себе ізольованими від соціальних мереж та підтримки. Проблеми у сфері міжособистісних стосунків – можуть виникати конфлікти з колишнім партнером щодо виховання дітей, аліментних зобов'язань, а також складнощі у налагодженні нових стосунків.

Потреби дітей у неповних сім'ях – діти потребують особливої емоційної підтримки, стабільних та передбачуваних умов проживання, позитивних рольових моделей, а також допомоги у адаптації до нової сімейної ситуації.

У контексті воєнних дій та внутрішнього переміщення населення в Україні, неповні сім'ї, особливо ті, що втратили годувальника або були змушені покинути свої домівки, стають ще більш вразливими та потребують посиленої соціальної підтримки.

Застосування технології ведення випадку у роботі з неповними сім'ями передбачає послідовне проходження кількох ключових етапів:

1. Встановлення контакту та первинна оцінка. На цьому етапі соціальний працівник встановлює довірливі стосунки з сім'єю, проводить детальне соціальне інтерв'ю для збору інформації про склад сім'ї, її історію, ресурси, потреби, проблеми та сильні сторони. Важливим є визначення першочергових проблем, які потребують негайного вирішення.

2. Планування: на основі отриманої інформації соціальний працівник спільно з сім'єю формулює конкретні, вимірювані, досяжні, реалістичні та обмежені в часі (SMART) цілі втручання. Розробляється індивідуальний план допомоги, який включає перелік необхідних послуг, заходів, відповідальних осіб та термінів їх виконання.

3. Надання послуг та координація: цей етап передбачає безпосереднє надання соціальних послуг (консультування, психологічна підтримка, інформаційна допомога, посередництво), а також скерування сім'ї до інших спеціалістів та служб (юристів, психологів, педагогів, центрів зайнятості, медичних закладів). Соціальний працівник координує дії різних фахівців для забезпечення комплексного підходу.

4. Моніторинг та оцінка. Протягом усього процесу ведення випадку соціальний працівник здійснює моніторинг прогресу у досягненні поставлених цілей, регулярно зустрічається з сім'єю для оцінки ефективності наданих послуг та коригування плану в разі потреби.

5. Завершення випадку. Етап настає після досягнення поставлених цілей або коли сім'я стає здатною самостійно справлятися з проблемами. Проводиться підсумкова оцінка результатів втручання, обговорюються плани подальшої самостійної життєдіяльності сім'ї та надається інформація про можливість повторного звернення за допомогою.

Для ефективного здійснення кожного етапу ведення випадку соціальний працівник використовує різноманітні інструменти, серед яких

соціальне інтерв'ю як структурована бесіда для збору необхідної інформації, оціночні шкали та опитувальники як стандартизовані засоби для оцінки потреб, ресурсів та проблем сім'ї, індивідуальний план допомоги у вигляді письмового документа, що відображає цілі втручання, заплановані заходи та відповідальних осіб, карта ресурсів сім'ї як візуальне відображення внутрішніх та зовнішніх ресурсів для вирішення проблем, а також протоколи зустрічей та звітність для документального фіксування процесу ведення випадку, проведених заходів та досягнутих результатів.

Застосування ведення випадку у роботі з неповними сім'ями має низку значних переваг, серед яких індивідуалізований підхід, що дозволяє соціальним працівникам глибоко розуміти унікальні потреби та обставини кожної сім'ї, розробляючи адресні плани допомоги, максимально адаптовані до їхніх специфічних ситуацій та сприяючи більш ефективному використанню наявних ресурсів; комплексне вирішення проблем, оскільки неповні сім'ї часто стикаються з багатогранними труднощами, ведення випадку забезпечує інтегровану підтримку, координуючи доступ до різноманітних послуг та ресурсів для усунення першопричин проблем, а не лише їхніх симптомів, що сприяє більш стійким позитивним змінам; підвищення самостійності та відповідальності клієнтів, адже активна участь сім'ї у процесі планування та реалізації допомоги не лише враховує їхні потреби та пріоритети, але й сприяє розвитку власного потенціалу, вмінню самостійно приймати рішення та нести відповідальність за їхні наслідки, що є важливим кроком до їхньої соціальної інтеграції та стійкості; покращення координації між різними службами, що є критично важливим для забезпечення цілісної та ефективної підтримки, оскільки ведення випадку виступає сполучною ланкою між різними відомствами та фахівцями, запобігаючи дублюванню послуг, узгоджуючи дії та забезпечуючи більш раціональне використання ресурсів; та забезпечення безперервності підтримки, оскільки неповні сім'ї часто потребують тривалої допомоги, ведення випадку гарантує послідовний супровід на всіх етапах розв'язання їхніх проблем, забезпечуючи стабільність та відчуття підтримки протягом усього процесу змін.

Водночас, існують і потенційні обмеження у застосуванні ведення випадку, серед яких висока трудомісткість, що вимагає від соціальних працівників значних часових та емоційних витрат на глибоку оцінку кожного випадку, розробку індивідуальних планів, координацію послуг та постійний моніторинг, що може обмежувати кількість сімей, які можуть отримати якісну підтримку; необхідність високої кваліфікації соціальних працівників, оскільки успішне ведення випадку потребує не лише теоретичних знань, але й розвинених практичних навичок міжособистісної комунікації, ведення переговорів, кризового втручання та вміння ефективно співпрацювати з різними системами та відомствами; можливі труднощі у встановленні довірливих стосунків, адже деякі неповні сім'ї можуть мати негативний попередній досвід взаємодії з соціальними службами або чинити опір втручання через стигматизацію чи особисті травми, що ускладнює побудову ефективної робочої взаємодії; та залежність від наявності ресурсів та міжвідомчої співпраці, оскільки навіть найкваліфікованіший соціальний працівник не зможе надати якісну допомогу без достатнього фінансування, доступу до необхідних послуг та налагодженої ефективної взаємодії між різними державними та недержавними організаціями, що може бути особливо проблематично в умовах обмежених ресурсів або недостатньої координації на місцевому рівні. Усвідомлення цих переваг та обмежень є ключовим для ефективного впровадження та оптимізації технології ведення випадку у роботі з неповними сім'ями, дозволяючи максимально використовувати її потенціал та мінімізувати можливі ризики.

Для ефективного виконання своїх функцій соціальний працівник повинен володіти високим рівнем емпатії, професіоналізму, комунікативних навичок, вмінням встановлювати довірливі стосунки, бути обізнаним з чинним законодавством та мережею соціальних служб. Дотримання принципів конфіденційності та етичних норм є обов'язковим у роботі з неповними сім'ями.

Ефективне ведення випадку з неповними сім'ями є неможливим без налагодженої міжвідомчої співпраці між різними органами та установами, включаючи органи соціального захисту населення, які забезпечують матеріальну допо-

могу, соціальні виплати та інші види соціальної підтримки, служби у справах дітей, що відповідають за захист прав та інтересів дітей, які виховуються в неповних сім'ях, центри зайнятості, які сприяють працевлаштуванню батьків-одиноків, заклади освіти та охорони здоров'я, що забезпечують доступ до якісних освітніх та медичних послуг, а також громадські організації, які можуть надавати додаткову соціальну, психологічну та юридичну підтримку.

Міжвідомча співпраця передбачає обмін інформацією, узгодження дій, розробку та реалізацію спільних програм та проектів, а також формування міжвідомчих команд для ведення складних випадків. Ефективна комунікація та чіткий розподіл відповідальності між різними відомствами є ключовими факторами успішної підтримки неповних сімей.

Для підвищення ефективності застосування ведення випадку у роботі з неповними сім'ями в Україні пропонуються такі практичні рекомендації: підвищення кваліфікації соціальних працівників шляхом організації спеціалізованих тренінгів та семінарів з питань ведення випадку та роботи з неповними сім'ями, обміну досвідом та впровадження кращих практик; розробка та впровадження стандартів ведення випадку через створення чітких алгоритмів та методичних рекомендацій щодо застосування ведення випадку у роботі з неповними сім'ями на національному та регіональному рівнях; забезпечення достатнього ресурсного забезпе-

чення соціальних служб шляхом збільшення фінансування, забезпечення достатньої кількості кваліфікованих соціальних працівників, розширення спектру доступних соціальних послуг.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження підтверджує значущість ведення випадку як ефективної технології соціальної роботи з неповними сім'ями в Україні. Застосування індивідуалізованого та комплексного підходу, що передбачає послідовні етапи оцінки, планування, надання послуг, координації та моніторингу, дозволяє забезпечити всебічну підтримку даної категорії сімей, сприяючи вирішенню їхніх специфічних проблем та розширенню можливостей для самостійного функціонування. Ключова роль соціального працівника у цьому процесі є визначальною, проте ефективність ведення випадку значною мірою залежить від налагодженої міжвідомчої співпраці та достатнього ресурсного забезпечення соціальних служб. Впровадження запропонованих практичних рекомендацій, спрямованих на підвищення кваліфікації фахівців, стандартизацію процесів та зміцнення матеріально-технічної бази, сприятиме оптимізації застосування технології ведення випадку та підвищенню якості соціальної підтримки неповних сімей в Україні, що є важливим кроком у контексті державної соціальної політики та забезпечення добробуту вразливих категорій населення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Джонсон Л. С., Рубін А. Практика генералізованої соціальної роботи. Київ : Центр учбової літератури, 2016. 472 с.
2. Зверева І. Д. Соціальна робота: теорія і практика. Київ : Центр навчальної літератури, 2015. 396 с.
3. Іванова О. П. Соціально-економічні проблеми неповних сімей в Україні. Вісник соціальної політики. 2020. № 10. С. 78–85.
4. Карпенко Т. М. Психологічні особливості розвитку дітей у неповних сім'ях. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2019. 123 с.
5. Лук'янець С. В. Соціальна робота з вразливими групами населення. Київ : Академвидав, 2018. 312 с.
6. Міністерство соціальної політики України. Методичні рекомендації щодо впровадження технології ведення випадку у соціальній роботі. Київ, 2020. 48 с.
7. Сім'ї в Україні: Статистичний збірник. Київ : Державна служба статистики України, 2019. 210 с.
8. Тіщенко Л. В. Міжвідомча співпраця у соціальній роботі: сутність, механізми, перспективи. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 11: Соціальна робота. 2021. Вип. 32. С. 102–109.
9. Jack G., Gill O. The Ecology of Child and Family Well-Being: Research, Policy and Practice. Bristol : Policy Press, 2021. 280 p.
10. Payne M. Modern Social Work Theory. 5th ed. London : Macmillan Education, 2020. 526 p.
11. Kadushin A., Harkness D. Supervision in Social Work. 5th ed. New York : Columbia University Press, 2014. 432 p.

REFERENCES:

1. Johnson, L. S., & Rubin, A. (2016). *Praktyka heneralizovanoi sotsialnoi roboty [Generalist Social Work Practice]*. Kyiv: Tsentr uchbovoi literatury. [in Ukrainian].
2. Zvierieva, I. D. (2015). *Sotsialna robota: teoriia i praktyka [Social Work: Theory and Practice]*. Kyiv: Tsentr navchalnoi literatury. [in Ukrainian].
3. Ivanova, O. P. (2020). Sotsialno-ekonomichni problemy nepovnykh simeï v Ukraini [Socio-economic problems of single-parent families in Ukraine]. *Visnyk sotsialnoi polityky – Bulletin of Social Policy*, (10), 78–85. [in Ukrainian].
4. Karpenko, T. M. (2019). *Psykhologichni osoblyvosti rozvytku ditei u nepovnykh sim'iakh [Psychological Features of Children's Development in Single-Parent Families]*. Kyiv: Vyd-vo NPU imeni M. P. Drahomanova. [in Ukrainian].
5. Lukianets, S. V. (2018). *Sotsialna robota z vrazlyvymy hrupamy naseleennia [Social Work with Vulnerable Population Groups]*. Kyiv: Akademvydav. [in Ukrainian].
6. Ministerstvo sotsialnoi polityky Ukrainy. (2020). *Metodychni rekomendatsii shchodo vprovadzhennia tekhnolohii vedennia wypadku u sotsialnii roboti [Methodological Recommendations on the Implementation of Case Management Technology in Social Work]*. Kyiv. [in Ukrainian].
7. Sim'i v Ukraini: Statystychnyi zbirnyk. (2019). *Sim'i v Ukraini: Statystychnyi zbirnyk [Families in Ukraine: Statistical Bulletin]*. Kyiv: Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy. [in Ukrainian].
8. Tishchenko, L. V. (2021). Mizhvidomcha spivpratsia u sotsialnii roboti: sutnist, mekhanizmy, perspektyvy [Inter-agency Cooperation in Social Work: Essence, Mechanisms, and Prospects]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Drahomanova. Serii 11: Sotsialna robota – Scientific Journal of the National Pedagogical University Named After M. P. Drahomanov. Series 11: Social Work*, 32, 102–109. [in Ukrainian].
9. Jack, G., & Gill, O. (2021). *The Ecology of Child and Family Well-Being: Research, Policy and Practice*. Bristol: Policy Press.
10. Payne, M. (2020). *Modern Social Work Theory* (5th ed.). London: Macmillan Education.
11. Kadushin, A., & Harkness, D. (2014). *Supervision in Social Work* (5th ed.). New York: Columbia University Press.

Дата надходження статті: 17.05.2025

Дата прийняття статті: 28.05.2025

Опубліковано: 08.09.2025